

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 5615010105
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5615010105.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Príbelského PhD., v trestnej veci proti obvinenému J. N., pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., na neverejnom zasadnutí 27. februára 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného J. N. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2016, sp. zn. 1 To/87/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. N. s a odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) z 6. júla 2016 sp. zn. 2T/44/2015, bol obvinený J. N. uznaný za vinného zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že :

dňa 13.9.2013 asi o 12.15 hod v kuchyni rodinného domu č. XX v obci J., okres S. J., dal facku svojej manželke Y. N. a vyjadril sa „Ty kurva, dám ťa do parády!“, manželku chytil a hodil na posteľ, obrátil ju na brucho, pridržal si ju kolenom a pláteným lekárskeým obvazom a bielym špagátom jej zaviazal ruky a nohy a chrbtom zviazané ruky jej priviazal k nohám, ktoré musela skrčiť k rukám, do úst jej strčil dve papierové vreckovky a previazal jej ústa plátenným lekárskeým obvazom a takto zviazanú Y. N. prikryl perinou a bez slova odišiel z domu preč, pričom Y. N. musela takýto stav strpieť približne dve hodiny, pokiaľ nebola oslobodená príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ Liptovský Hrádok.

Za to okresný súd uložil obvinenému J. N. podľa § 208 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. m/, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 47 ods. 2, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov. Na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil okresný súd obvineného podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/78/2014 z 12. augusta 2014, ktorým bol obvinený J. N. odsúdený podľa § 208 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák., na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, ako aj ďalšie

rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Rozsudok okresného súdu napadol obvinený odvolaním, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 29. novembra 2016, sp. zn. 1To/87/2016, podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por., zrušil vo výroku o treste a krajský súd sám rozhodol tak, že podľa § 208 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 38 ods. 7 Tr. zák., odsúdil obvineného na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/78/2014 z 12. augusta 2014, ktorým bol obvinený J. N. podľa § 208 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák., odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený dovolanie z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/, k/ Tr. por., t. j. z dôvodu, že proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné a to z dôvodu nesprávnej právnej kvalifikácie. Dôvodom neprípustnosti trestného stíhania obvineného zo zločinu obmedzovania osobnej slobody, ktorého sa dopustil dňa 13. septembra 2013, má byť tá skutočnosť, že tento skutok je podľa jeho názoru súčasťou iného skutku - zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, za ktorý bol obvinený už právoplatne odsúdený v inom trestnom konaní vedenom pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 3T/78/2014. Podľa názoru obvineného je zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby trestným činom trvácim. Preto malo byť stíhané len porušenie zákona zo strany obvineného označené ako týranie, pretože týranie zahŕňa všetky znaky nebezpečného konania, ktoré sú obsiahnuté v popise skutku v skoršom rozsudku (3T/78/2014) a v rozsudku okresného súdu (2T/44/2015). Vychádzajúc z vyššie uvedeného obvinený namietal porušenie zásady ne bis in idem a tvrdil, že oba skutky, za ktoré bol stíhaný v dvoch trestných konaniach vedených pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš (sp. zn. 3T/78/2014 a sp. zn. 2T/44/2015) predstavujú rôzne formy jedného trestného činu týrania blízkej osoby alebo zverenej osoby, ktoré nastali v rovnakom časovom rámci od 9. augusta 2013 do 8. apríla 2014 a ktoré vyústili neprípustne do dvoch odsudzujúcich rozsudkov.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený uviedol, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ktorého sa dopustil dňa 13. septembra 2013 a ktorý bol právne posúdený ako zločin obmedzovania osobnej slobody. Konanie obvineného v tento deň, je podľa jeho názoru subsumovateľné pod hypotézu trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ako forma týrania blízkej osoby prostredníctvom jej násilnej izolácie resp. iným správaním. V časti svojho dovolania sa obvinený venoval charakteristike skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby alebo zverenej osoby, popisoval priebeh prípravného konania v inej trestnej veci (sp. zn. 3T/78/2014), v ktorej bol aj právoplatne odsúdený za spáchanie tohto zločinu. Za svojvoľné a arbitrárne označil odôvodnenie krajského súdu, ktorý odmietol obvineným vznesenú námietku neprípustnosti trestného stíhania s odôvodnením, že „pri porovnaní skutkových okolností ... je jednoznačné, že ide o dva samostatné skutky; tieto skutky nie sú zhodné z hľadiska konania obžalovaného, ani z hľadiska následku“.

Napokon dovolateľ s poukazom na § 369 ods. 3 Tr. por., rozsudku krajského súdu vytýkal chýbajúci výrok o zamietnutí jeho odvolania proti výroku o vine, pretože krajský súd o tejto časti jeho odvolania nerozhodol samostatným výrokom, hoci zrušil na podklade jeho odvolania rozsudok okresného súdu vo výroku o treste. V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 9 ods. 1 písm. e/, § 281 ods. 1, § 320 ods. 1 písm. c/, § 319 a § 321 Tr. por. v neprospech obvineného a zrušil rozsudok okresného a krajského súdu, ako i ďalšie rozhodnutia na zrušované rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej dôjde zrušením stratia podklad a prikázal Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, ktorý k námietke chýbajúceho výroku vznesenej obvineným uviedol, že táto argumentácia je formalistická a účelová a absencia výroku o zamietnutí odvolania vo výroku o vine, nemá negatívny vplyv na právne postavenie obvineného. K obvineným namietanej neprípustnosti trestného stíhaniu a porušeniu zásady „nie dvakrát v tej istej veci“ (lat. „ne bis in idem“), prokurátor poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, s ktorým sa stotožnil a v ktorom bolo jasne zdôvodnené, že obvinený nebol stíhaný v dvoch trestných konaniach za ten istý skutok, ale za dva samostatné a rôzne skutky. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného zamietol, nakoľko dôvody odvolania neboli preukázané.

K vyjadreniu prokurátora obvinený uviedol, že argumentácia prokurátora je nenáležitá a zavádzajúca, pričom v podstate zopakoval svoje tvrdenia predtým uvedené v podanom dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Zároveň dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú dané obvineným uplatnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ a k/ Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až n/ Tr. por. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci to bolo neprípustné.

Keďže podľa argumentácie obvineného v podanom dovolaní obe údajné porušenia zákona, ako dovolacie dôvody, spolu úzko súvisia a nadväzujú na seba, vyjadri sa k nim najvyšší súd súhrnne.

Predovšetkým obvinený namietal, že skutok ktorého sa dopustil dňa 13. septembra 2013, bol nesprávne právne posúdený ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a mal byť podľa jeho názoru správne právne posúdený ako čiastkový útok zločinu týrania blízkej alebo zverenej osoby spáchaný formou násilnej izolácie blízkej osoby podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. Tento názor obvineného je nedôvodný. Objektívna stránka skutku ktorého sa dopustil obvinený dňa 13. septembra 2013, spočívala v tom, že obvinený v sprievode hanlivých urážok a za použitia násillia, sám zviazal poškodenú ruku a nohu za chrbtom a previazal jej ústa, pričom v takomto stave zostala poškodená cca nasledujúce dve hodiny. Obvinený pritom z bytu odišiel. Toto konanie obvineného (objektívna stránka) a z hľadiska cieľu (objektu) jeho útoku, bránilo vo svojich dôsledkoch poškodenú objektívne a závažným spôsobom v užívaní jej osobnej slobody a bolo namierené prioritne proti jej osobnej slobode. Intenzita a miera obmedzenia osobnej slobody poškodenú, dosiahla až znehybnenie, neschopnosť pohybu a slova, nakoľko v takomto stave (s previazanými ústami, a rukami a nohami zviazanými za chrbtom) ju našli aj po dvoch hodinách zasahujúci príslušníci Policajného zboru. Skutok obvineného, tak nie je z hľadiska objektívnej stránky - jeho konania a objektu jeho útoku, možné už podriadiť pod skutkovú podstatu

trestného činu týrania blízkej osoby alebo zverenej osoby - spáchaného formou násilnej izolácie poškodenej, pretože poškodená nebola „iba“ násilne izolovaná, oddelená (napr. uzamknutím v miestnosti), ale bola výrazne a intenzívne na čas dvoch hodín obmedzená na osobnej slobode (zviazaním rúk nôh za chrbtom a previazaním úst).

V tejto súvislosti je potrebné podrobnejšie sa venovať komparácii skutkových podstát trestných činov obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zák. a týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák.

Trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zák. je trestným činom proti slobode. Druhým objektom je osobná sloboda fyzickej osoby, chápaná ako voľný, ničím neobmedzovaný pohyb človeka, ktorý sa na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť, kde a po aký čas sa bude fyzicky zdržiavať, resp. kde sa zdržiavať nebude. Objektom je teda osobná sloboda v zmysle voľného pohybu fyzickej osoby. Bránenie v užívaní osobnej slobody je taký zásah, ktorý znemožňuje alebo obmedzuje voľný pohyb fyzickej osoby a zároveň jej zabráňuje o svojom pohybe slobodne rozhodovať. Môže sa jednáť o protiprávne uzatvorenie v miestnosti či súbore miestností, znemožnenie pohybu zviazaním, pripútaním k inému predmetu, zvieraním v náručí či iným držaním tela atď. Toto obmedzenie pohybu nesmie byť ľahko prekonateľné, teda vyznačuje sa určitou intenzitou, ktorá spôsobuje obeti problémy pri prekonávaní obmedzenia. Ide o klasický trváci trestný čin.

Ako už napovedá vyššie uvedené, obmedzenie, teda bránenie v užívaní osobnej slobody musí dosiahnuť určitú minimálnu závažnosť a potrebnú intenzitu.

Vo vzťahu k iným trestným činom je súbeh vylúčený, ak v zákonných znakoch iného trestného činu je už nutne obsiahnuté (implicitne či explicitne predpokladané) obmedzovanie osobnej slobody - napríklad vo vzťahu k trestnému činu znásilnenia podľa § 199 Tr. zák., či sexuálnemu násiliu podľa § 200 Tr. zák. V pomere ka takémuto trestnému činu je potom skutková podstata trestného činu obmedzovania osobnej slobody ustanovením subsidiárnym. I to však platí len za predpokladu, že tento iný trestný čin je prísnejšie trestný.

Trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák. je trestným činom proti rodine a mládeži. Druhým objektom je záujem spoločnosti na ochrane „normálnych a usporiadaných“ vzťahov v rodine v širšom význame, teda ochrana osôb v rodinných a obdobných vzťahoch vo vzťahu k páchatelovi, resp. vo vzťahoch založených na určitej forme úradnej či fatickej starostlivosti. Tento delikt má charakter pokračovacieho trestného činu (pozri podporne napr. rozhodnutia najvyššieho súdu R 92/2014 alebo sp. zn. 2 Tz 31/2005), pretože páchatel ďalšími čiastkovými útokmi po určitý čas porušuje objekt danej skutkovej podstaty, čím fakticky predžuje trvanie protiprávneho stavu jednotlivými útokmi vo forme uvedenej v skutkovej podstate. Páchatel teda určitým čiastkovým útokom fakticky navodí protiprávny stav, pričom po prípadnom ukončení útoku v blízkej nadväzujúcej časovej súvislosti navodí (môže navodiť) ďalší protiprávny stav vo forme konkrétneho útoku na objekt. Teoreticky je však možné, aby páchatel určitým útokom navodil protiprávny stav a tento po určitý čas udržiaval. V dôsledku uvedeného môže uvedený trestný čin mať popri tom zároveň i určité znaky trvajúceho trestného činu, avšak táto forma je v praxi menej frekventovaná.

Naplnenie skutkovej podstaty uvedeného trestného činu je okrem iného možné i týraním vo forme násilnej izolácie, uvedenej v hypotéze § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Pri interpretácii použitého pojmu „násilná izolácia“ je potrebné postupovať s prihliadnutím jednak na zaradenie daného trestného činu v systéme kategorizácie i na chránený objekt, teda reflektovať je potrebné predovšetkým účel daného ustanovenia - teda prostredníctvom teleologického výkladu. V uvedenej súvislosti je potom potrebné pojem „násilná izolácia“ vyložiť v tom smere, že sa zo strany páchatel'a jedná o konanie, ktorým sa snaží izolovať obeť predovšetkým v spoločenskej oblasti, teda obmedzovaním či znemožňovaním kontaktov so sociálnym okolím, najmä pretrhaním či obmedzovaním väzieb so širšou rodinou, priateľmi. V praktickej rovine pôjde napríklad o obmedzovanie telefonických hovorov, návštev či účasti na spoločenských podujatiach prostredníctvom fyzického či psychického násillia. Obeť tak vo svojej

podstate nemá priamo obmedzenú slobodu uzamknutím, či spútaním v určitom priestore, ale má obmedzený kontakt so sociálnym okolím, bráni sa jej rozvíjať osobné väzby. Ak je aj pri uvedenom konaní zo strany páchatel'a použité určité reálne obmedzenie slobody pohybu, ide o obmedzenie relatívne malej intenzity a krátkodobé, ktorého sociálna škodlivosť sama osebe nemá trestnoprávnu relevanciu v takej intenzite, že by pokrývala pozbavenie, či obmedzenie osobnej slobody tak, ako to požadujú skutkové podstaty uvedené v §§ 182 a 183 Tr. zák. Úmyslom zákonodarcu nebolo prostredníctvom skutkovej podstaty uvedenej v § 208 Tr. zák. primárne postihovať obmedzenie osobnej slobody dosahujúce určitú trestnoprávnu významnú relevanciu. Na tento účel naopak slúžia ustanovenia skutkových podstatí uvedených v §§ 182 a 183 Tr. zák., penalizujúce pozbavenie a obmedzovanie osobnej slobody.

Akonáhle teda páchatel' obeti bráni bez oprávnenia užívať osobnú slobodu v takej intenzite, že jej fakticky fyzicky znemožní proti jej vôli slobodný pohyb (spútaním, uzamknutím) napĺňa svojim konaním znaky skutkovej podstaty trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zák. To samozrejme za podmienky, že v zákonných znakoch iného aktuálne páchaného trestného činu nie je už nutne obsiahnuté (implicitne či explicitne predpokladané) obmedzovanie osobnej slobody. V zákonných znakoch skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby ale nie je nutne obsiahnuté (nutne predpokladané) takéto obmedzenie osobnej slobody, pretože v jednotlivých varietách konania napĺňajúceho túto skutkovú podstatu, vôbec nemusí byť obmedzovanie osobnej slobody prítomné. Fyzické i psychické utrpenie je možné spôsobiť i bez reálneho obmedzenia osobnej slobody.

Na základe uvedených skutočností je preto možné vyvodiť záver, že skutkové podstaty trestných činov obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zák. a týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák. sú samostatnými skutkovými podstatami, medzi ktorými nie je vzťah konkurencie a nie sú v pomere špeciality ani subsidiarity. Ich reálny súbeh preto možný je.

Na okraj svojich úvah dovolací súd dodáva, že konanie obvineného má z hľadiska objektívnej stránky (zviazanie rúk nôh za chrbtom a previazanie úst poškodenej) a objektu tejto trestnej činnosti (osobná sloboda poškodenej), dokonca bližšie k skutkovej podstate ešte prísnejšie trestného činu pozbavenia osobnej slobody, ako trestnému činu týraniu blízkej osoby alebo zverenej osoby spáchaného formou násilnej izolácie prípadne iným správaním. Viac k právnomu posúdeniu skutku zo dňa 13. septembra 2013 dovolací súd neuvádza a ani k priebehu prípravného konania v inej trestnej veci obvineného (sp. zn. 3T/78/2014), pretože táto argumentácia obvineného prekračuje rámec skutku, resp. trestnej veci v ktorej bolo podané dovolanie.

Skutok, za ktorý bol obvinený uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/44/2015 zo 06. júla 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/87/2016 zo dňa 29. novembra 2016 nebol preto podľa názoru dovolacieho súdu nesprávne právne kvalifikovaný a nebolo zistené ani nesprávne použitie iného hmotnoprávneho predpisu, a preto nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V súvislosti s predchádzajúcim dovolacím dôvodom obvinený v dovolaní taktiež poukazoval na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., keď namietal, že sa proti nemu viedlo na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši pod sp. zn. 2T/44/2015 trestné stíhanie vo veci trestného činu obmedzovania osobnej slobody, hoci bolo neprípustné, pretože pre ten istý skutok bol už právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/78/2014 z 12. augusta 2014.

Zásada ne bis in idem je zakotvená v článku 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, § 9 Tr. por., ako i v článku 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Jej podstatou je zákaz, aby bola jedna a tá istá osoba opakovane potrestaná (a uznaná za vinnú) za skutok, za ktorý už pretým potrestaná bola. Na prípadné rozhodnutie o porušení tejto zásady je preto dôležité zistenie identity páchatel'a, ako i identity skutku, pričom sa musí jednáť o vinu uznanú a trest uložený v trestnom konaní.

V danom prípade nie je sporné, že v oboch konaniach bol páchatel' identický. Sporná nie je ani skutočnosť, že v oboch prípadoch išlo o trestné konanie a išlo o trestný čin, preto dovolací súd nemusel na posúdenie trestnosti aplikovať engelovské kritériá.

Na výrok o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. bolo preto potrebné ustáliť, či bol obvinený v konaniach na Okresnom súde Liptovský Mikuláš vedenými pod sp. zn. 2T/44/2015 a 3T/78/2014 uznaný a vinného a potrestaný za jeden identický delikt dvakrát.

Podľa teórie trestného práva procesného skutok je udalosť vo vonkajšom svete, ktorá je vyvolaná konaním človeka. Ide o všetky prejavy vôle navonok, pokiaľ sú v príčinnej súvislosti s vymedzeným následkom a pokiaľ sú zahrnuté zavinením zo strany konajúcej osoby.

Podľa judikatúry je podstata skutku zachovaná a ide o jedno konanie, ak je zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo následku (R 9/1997). Článok 4 Protokolu č. 7 musí byť chápaný tak, že zakazuje stíhanie alebo súdne konanie pre druhý trestný čin, ak je založený na totožných alebo v podstate rovnakých skutočnostiach.... Hodnotenie súdu sa preto musí zamerať na tie skutočnosti, ktoré konštitujú konkrétne skutkové okolnosti týkajúce sa samotného obvineného a ktoré sú neoddeliteľne prepojené v čase a priestore, ktorých existencia musí byť preukázaná pre účely odsúdenia alebo zahájenia trestného konania (rozsudok ESLP Sergey Zolotukhin proti Rusku). Prekážka veci rozsúdenej je tak daná pre totožný skutok bez ohľadu na to, v akom type konania je taký skutok prejednávaný, ak ide o trestný čin podľa engelovských kritérií.

Sumárne možno potom uviesť, že totožnosť skutku je daná, teda ide o tie isté (totožné) skutky, ak sa ich opis v rozhodnutí súdu či orgánu činného v trestnom konaní úplne zhoduje, prípadne ak sa líši len v nepodstatných detailoch - ide teda o úplný súlad v konaní i následku. O rovnaké skutky ide i v prípade, ak je zhoda v konaní a následku aspoň čiastočná, pričom táto zhoda musí byť v podstatných okolnostiach, ktorými sa rozumejú predovšetkým skutkové okolnosti charakterizujúce konanie alebo následok z hľadiska do úvahy prichádzajúcej právnej kvalifikácie.

V danom prípade potom po porovnaní oboch skutkov pre ktoré sa na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši viedlo konanie pod sp. zn. 2T/44/2015 a 3T/78/2014 je, ako už bolo vyššie uvedené, zrejmé, že sa nejedná o identické skutky. Skutok, ktorý bol právne kvalifikovaný ako trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. netvoril súčasť skutku, za ktorý bol obvinený predtým uznaný za vinného a ktorý bol právne kvalifikovaný ako trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., a to ani implicitne vo forme čiastkového útoku. Keďže skutkom pre ktorý sa viedlo konanie pod sp. zn. 2T/44/2015 útočil obvinený na iný objekt, ako skutkom pre ktorý sa viedlo konanie pod sp. zn. 3T/78/2014 je vylúčené, aby prvý uvedený (obmedzovanie osobnej slobody) bol súčasťou, t. j. čiastkovým útokom druhého uvedeného (týranie blízkej osoby a zverenej osoby).

Vzhľadom na uvedené, podľa názoru dovolacieho súdu, nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., pretože obvinený nebol, ani stíhaný a ani odsúdený v inom v trestnom konaní (sp. zn. 3T/78/2014) za ten istý skutok, ktorého sa dopustil dňa 13. septembra 2013, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 6. júla 2016 sp. zn. 2T/44/2015. Rovnako ako krajský súd poukazuje aj dovolací súd na jednotlivé rozdielne skutkové vety oboch rozsudkov vydaných v jednotlivých konaniach (sp. zn. 3T/78/2014 a sp.zn. 2T/44/2015), pričom zhodu vo vymedzení skutkov ani dovolací súd nezistil. Napokon, časový rámec páchania skutku kvalifikovaného ako trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby je vymedzený v skutkovej vete rozsudku vydanom v konaní sp. zn. 3T/78/2014 tak, že bol spáchaný od 9. augusta 2013 do 8. apríla 2014, s výnimkou doby od 13. septembra 2013 do 11. novembra 2013. Do tohto skutku teda nie je zahrnuté obdobie dňa 13. septembra 2013, kedy mal obvinený spáchať trestný čin obmedzovania osobnej slobody. Ak by tam však i toto obdobie zahrnuté bolo, nebránilo by to kvalifikovať konanie obvineného spočívajúce v zviazaní manželky ako samostatný trestný čin obmedzovania osobnej slobody.

Obvinený teda nebol ani stíhaný za ten istý skutok v dvoch trestných konaniach (sp. zn. 3T/78/2014 a sp. zn. 2T/44/2015) a nebol ani dva krát potrestaný za ten istý skutok, preto rovnako nedôvodne namietal aj porušenie aj zásady „ne bis in idem“.

Napokon dovolací súd k námietke chýbajúceho výroku o (čiastočnom) zamietnutí odvolania obvineného vo výroku o vine krajským súdom dodáva, že judikatúrou dovolacieho súdu (R 54/2009 II.) bolo konštatované, že vzhľadom na povahu odvolania, ktoré je hľadiska rozhodovania odvolacieho súdu, pokiaľ ide o toho istého odvolateľa nedeliteľné, neprichádza do úvahy čiastočné zamietnutie odvolania. Postup podľa § 319 Trestného poriadku prichádza do úvahy iba vtedy, ak je odvolanie nedôvodné v celom rozsahu. Rovnako i ak odvolací súd ponechá odvolaním nedôvodne napadnutú časť rozsudku nedotknutú, pretože na základe tohto, čiastočne aj dôvodného odvolania, alebo na základe odvolaním vyvolaného zákonného prieskumu (§ 317 ods. 2 Tr. por.), zrušil inú časť napadnutého rozsudku, má nevyhovenie odvolaniu, vo vzťahu k odvolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku, právne účinky zamietnutia odvolania (§ 319 Tr. por.) Od toho sa potom odvíja právoplatnosť neúspešnou časťou odvolania napadnutého výroku rozsudku podľa ustanovenia § 183 ods. 1 písm. b/ bod 3 Tr. por., ktoré je na tento účel potrebné vyložiť extenzívne (R 88/2015).

Citované právne závery (nedeliteľnosť odvolania a zamietnutie odvolania len v celom rozsahu) platia aj v trestnej veci obvineného, nakoľko v jeho trestnej veci bolo ním podané odvolanie dôvodné vo výroku o treste a nebolo tak nedôvodné v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. i/ a písm. k/ Tr. por., preto dovolanie obvineného J. N. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.